

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Berouně rozhodl předsedou senátu JUDr. Tomášem Štindlem jako samosoudcem ve věci **žalobkyně:** [REDACTED], nar. [REDACTED] bytem [REDACTED], zastoupena Mgr. Vladimírem Náprstkem, advokátem, se sídlem Pivovarská 170, Beroun, proti **žalované: Dynamic Services, s.r.o.**, se sídlem Běchorská 1078/12, Praha 9, zastoupena Mgr. Milanem Vrchotkou, advokátem, se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, o **náhradu škody, vydání věci a uložení povinnosti,**

t a k t o :

- I. Řízení se co do požadavku na uložení povinnosti žalované vydat žalobkyni pět kusů hliníkových plechů o šířce jeden metr, šest metrů silnostěnných trubek o délce dva metry, sto metrů ostnatého drátu, čtyř kusů napínáků na drát, spadlých tvárnic, eventuálně na uložení povinnosti zaplatit žalobkyni 17.000,- Kč z a s t a v u j e .**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 57.174,- Kč spolu s 7,75 % úrokem z prodlení ročně od 28.3.2012 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žaloba s požadavkem, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni 7,75 % úrok z prodlení ročně z částky 518.000,- Kč od 9.2.2012 do 27.3.2012 a částku 460.826,- Kč spolu s 7,75 % úrokem z prodlení ročně od 28.3.2012 do zaplacení s e z a m í t á .**

- IV. Žaloba s požadavkem, aby žalovaná byla povinna na parcele č. [REDAKCE] v obci [REDAKCE], v katastrálním území [REDAKCE] zapsaném na listu vlastnictví č. [REDAKCE] vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, katastrálním pracovištěm Beroun postavit podpůrnou zeď s e z a m í t á .**
- V. Žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**
- VI. O nákladech státu bude rozhodnuto samostatným usnesením.**

O d ů v o d n ě n í :

Podáními ze dne 6. 2. 2012, 9. 2. 2012, 13. 3. 2012 a 22. 3. 2012, učiněnými v rámci řízení vedeného pod sp. zn. 13 C 64/2011, se žalobkyně proti žalované domáhala jednak náhrady škody, jednak vydání věci a opravy zdi (tato podání byla soudem vyloučena k samostatnému projednání). Svá podání následně upřesnila v přípisě ze dne 5. 9. 2013 tak, že uvedla, že je vlastníkem parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE], zatímco žalovaná je vlastníkem parc. č. [REDAKCE] ve stejném katastrálním území. Žalobkyně na svém pozemku v roce 2009 realizovala výstavbu nového plotu, a to v souladu s právními předpisy. Žalovaná na svém pozemku realizovala výstavbu rodinného domu. Žalovaná prováděla výstavbu neopatrným způsobem, v důsledku čehož došlo k poškození plotu ve vlastnictví žalobkyně, když žalovaná prováděla zemní práce v bezprostřední blízkosti plotu, aniž by staveniště řádným způsobem zajistila a zabezpečila. Svým jednáním žalovaná žalobkyni způsobila škodu, kterou vyčíslil žalobkyní přizvaný znalec na částku 316.096,- Kč. Tato částka by byla potřebná k provedení nutných oprav. Vzhledem k tomu však, že žalovaná nepodnikla žádný krok k nápravě dané situace, oprava plotu již nevyřeší nastalou situaci a bude zapotřebí plot zcela odstranit a nahradit novým. Žalobkyně proto požadovala náhradu škody ve výši 500.000,- Kč. Dále žalobkyně uvedla, že za účelem zjištění rozsahu škod vynaložila finanční prostředky za zpracování znaleckých posudků v celkové výši 17.000,- Kč, které rovněž po žalované žádala nahradit. Žádala rovněž, aby žalovaná byla povinna vydat žalobkyni movité věci, které žalovaná neodůvodněně zcizila. Konečně žalobkyně konstatovala, že vzhledem k tomu, že došlo ke změně terénních úprav na pozemku ve vlastnictví žalované, nepostačí k nápravě celkové situace pouze nové vybudování plotu na pozemku ve vlastnictví žalobkyně, ale bude třeba, aby žalovaná na svém pozemku vybuodovala opěrnou zeď, která by zajistila, že v budoucnu nedojde opětovně ke škodám na majetku ve vlastnictví žalobkyně. Proto žalobkyně navrhla, aby žalované byla uložena i povinnost postavit na své parcele opěrnou zeď. Žalobkyně odmítla tvrzení žalované, že by za vznik škody na plotu byla sama odpovědná, a to proto, že dle tvrzení žalované plot nevybudovala řádně. Naopak žalobkyně poukázala na to, že plot byl vybudován v souladu s vydaným územním rozhodnutím a splňoval veškerá kritéria. Rovněž žalobkyně odmítla tvrzení žalované, že žalovaná není pasivně legitimovaným subjektem ve sporu, naopak trvala na tom, že žalovaná odpovídá i za škodu, kterou na majetku ve vlastnictví žalobkyně způsobil subjekt, který pro žalovanou vykonával stavební práce na její parcele. Při jednání před soudem dne 1. 2. 2017 žalobkyně netrvala na požadavku na vydání movitých věcí a zaplacení částky 17.000,- Kč, když v tomto rozsahu vzala žalobu zpět. Pokud se týkalo požadavku na zaplacení příslušenství, žalobkyně požadovala, aby žalovaná byla povinna příslušenství uhradit ode dne 9. 2. 2012, tedy od okamžiku, kdy žalobkyně své nároky uplatnila v řízení před zdejším soudem vedeným pod sp.zn. 13 C 64/2011, a to jako vzájemný návrh, který byl následně soudem vyloučen k samostatnému projednání.

Žalovaná s žalobou nesouhlasila. Tvrdila, že škodu žalobkyni nezpůsobila. Za viníka vzniku škody naopak považovala samotnou žalobkyni, když uvedla, že žalobkyně stavbu plotu neprovedla řádně, když základ plotu nebyl proveden v dostatečné hloubce. Vyloučila, že by škodu mohla způsobit prováděním stavebních prací na své parcele. Výši škody považovala za nadsazenou. Zdůraznila, že žalobkyně žádala o náhradu škody, která však nemůže být představována výší nákladů na postavení nového plotu. K výši škody žalovaná uvedla, že dle jejích podkladů dosahuje škoda maximálně částky 58.360,- Kč. Žalovaná odmítla, že by žalobkyni zcizila jakékoliv movité věci. Požadavek na výstavbu opěrné zdi žalovaná odmítla, neboť dle jejího názoru se nejednalo o oprávněný nárok, neboť výstavba opěrné zdi by rozhodně nemohla vyřešit vady plotu, které měly původ v jeho založení. V průběhu řízení vyslovila žalovaná domněnku, že ve věci není pasivně legitimovaným subjektem, neboť sama nerealizovala práce, v důsledku kterých došlo k vadám na plotu ve vlastnictví žalobkyně, ale tyto práce pro ni vykonal jiný subjekt.

Soud v řízení provedl tyto důkazy:

Výpisy v katastru nemovitostí, z nichž bylo zjištěno, že žalobkyně je vlastníkem parc. č. ■■■■ a žalovaná parc. č. ■■■■, vše v katastrálním území ■■■■.

Znalecký posudek Ing. Rudolfa Berana ze dne 25. 2. 2012, zhotovený na objednávku žalobkyně, kterým znalec stanovil náklady na odstranění škody na plotu ve vlastnictví žalobkyně na 316.096,- Kč.

Znalecký posudek Ing. Miloše Bittmanna ze dne 6. 9. 2012, kterým žalobkyni oslovený znalec konstatoval, že poškození plotu ve vlastnictví žalobkyně bylo způsobeno chybným prováděním prací v blízkosti plotu a znalec doporučil odstranění oplocení a nahrazení novým.

Znalecký posudek Jiřího Melicha ze dne 16.6.2014, zhotovený na objednávku žalované, kterým znalec stanovil náklady na odstranění vad plotu ve vlastnictví žalobkyně na 58.360,- Kč.

Územní souhlas ze dne 26. 10. 2009, kterým Městský úřad ■■■■ žalobkyni vydal souhlas s umístěním stavby, a to výměny oplocení rodinného domu č.p. ■■■■.

Znalecký posudek Ing. Tomáše Moláčka ze dne 26. 7. 2015, ve kterém znalec uvedl, že na obnovení stavby plotu ve vlastnictví žalobkyně (výstavbu nového plotu) by bylo třeba vynaložit 216.760,- Kč. Dále znalec konstatoval, že škoda na plotu ve vlastnictví žalobkyně byla jednoznačně způsobena nezabezpečením odtěženého svahu žalovanou, a to v souvislosti s výstavbou rodinného domu žalované. Znalec konstatoval, že plot ve vlastnictví žalobkyně byl dostatečně založen, byť pokud by byl založen do větší hloubky, jednalo by se o lepší řešení. To, které zvolila žalobkyně, však znalec považoval za vyhovující.

Znalecký posudek Ing. Tomáše Moláčka ze dne 9. 5. 2016, ve kterém znalec uvedl, že skutečná škoda na plotu ve vlastnictví žalobkyně je představována částkou 57.174,- Kč.

Rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 14. 1. 2016, ze kterého bylo zjištěno, že vlastníkem nemovitostí, které původně vlastnila žalovaná, je vydražitel, a to ■■■■.

Po takto provedeném dokazování má soud za prokázaný následující skutkový stav:

Žalobkyně a žalovaná byli vlastníky sousedících parcel v katastrálním území [REDAKCE]. Žalovaná o vlastnictví parcely přišla v roce 2016. Žalobkyně na své parcele realizovala stavbu plotu v roce 2009, a to se souhlasem příslušného úřadu. Žalovaná na své parcele realizovala výstavbu rodinného domu. Při těchto pracech došlo k odtěžení zeminy na hranici s parcelou ve vlastnictví žalobkyně. Jednání žalované mělo za následek poškození plotu ve vlastnictví žalobkyně. Škoda, která na majetku ve vlastnictví žalobkyně vznikla, dosáhla výše 58.360,- Kč, resp. 57.174,- Kč. Výstavba nového plotu by žádala náklad ve výši 216.760,- Kč. Plot, který žalobkyně na své parcele vybudovala, nebyl sice založen do hloubky 80 cm, avšak tento fakt neměl žádný vliv na vznik škody na této stavbě.

Podle ustanovení § 415 zákona č. 40/1964 Sb., ve znění účinném do 31.12.2013, každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.

Podle ustanovení § 420 odst. 1 občanského zákoníku, každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti.

Podle ustanovení § 442 odst. 1 občanského zákoníku, hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).

Soud hodnotil všechny v řízení provedené důkazy v souladu s ustanovením § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o.s.ř.“, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, byť nikoliv v celém rozsahu.

Nejprve se soud vypořádal s procesním postojem žalobkyně, která při jednání před soudem dne 1. 2. 2017 vzala částečně žalobu zpět, a to co do požadavku na vydání movitých věcí a zaplacení částky 17.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaná s tímto procesním postupem vyslovila souhlas, postupoval soud v souladu s ustanovením § 96 odst. 1 a 2 o.s.ř. a řízení v této části zastavil.

Dále se soud zabýval meritem věci a nejprve uvádí, že postupoval v souladu s ustanovením § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a celou věc posoudil podle jednotlivých ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31.12.2013, když je zjevné, že předmětem řízení byly právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., tedy přede dnem 1. 1. 2014.

Pokud se tedy merita věci týká, musel se soud nejprve zabývat vznesenou námitkou nedostatku pasivní legitimace, kterou žalovaná v průběhu řízení uplatnila. Tuto námitku soud vnímá jako neodůvodněnou. Předmětem řízení je totiž škoda, která vznikla na majetku ve vlastnictví žalobkyně, a to v důsledku stavebních prací, které probíhaly na parcele, kterou vlastnila žalovaná. Za takovou škodu odpovídá jednoznačně stavebník, tedy žalovaná, tedy subjekt, který stavební práce prováděl na základě stavebního povolení, respektive na základě rozhodnutí vydaného ve stavebním řízení. Je zcela nerozhodné, že tyto práce neprováděla žalovaná přímo osobně, ale subjekt, který si najala. Odpovědnost za takto vzniklou škodu nese stavebník jednoznačně, když jakýkoliv jiný výklad by byl proti smyslu samotné věci. Jen stěžít si totiž lze představit, že poškozený subjekt by vůbec mohl mít povědomí o tom, kdo pro vlastníka sousední nemovitosti vykonává příslušné stavební práce, když zjištění takových informací může být více než složité. Přenesení odpovědnosti na subjekt práce provádějící by

bylo dle názoru soudu jednoznačné znevýhodnění poškozeného subjektu. Tento svůj názor soud opírá o stanovisko Nejvyššího soudu České republiky uvedené v rozsudku sp.zn. 25 Cdo 2120/2002 ze dne 22. 4. 2003, ve kterém je konstatováno, že „za škodu způsobenou v důsledku porušení povinností uložených ve stavebním povolení odpovídá stavebník bez ohledu na to, zda stavební práce prováděl sám nebo prostřednictvím svého smluvního partnera“.

V návaznosti na dosud uvedené se proto soud zabýval otázkou, zda ke vzniku škody došlo, kdo ji způsobil, jakož i její výší.

Co se vzniku škody týká, neexistoval dle názoru soudu mezi účastníky řízení spor. Žalovaná nikterak nepopírala, že na plotu ve vlastnictví žalobkyně škoda vznikla a plot byl poškozen, sporovala pouze viníka vzniku škody a výši škody. Rovněž soud nemá o vzniku škody pochybnosti, když škoda byla doložena nejen souhlasnými tvrzeními obou účastníků, ale i v řízení provedenými listinnými důkazy, za které lze považovat znalecké posudky předložené oběma účastníky řízení, které obsahují i dostatek fotografického materiálu, ze kterého lze beze zbytku dovodit, že škoda na majetku ve vlastnictví žalobkyně vznikla.

Úkolem soudu následně bylo zjistit, kdo škodu způsobil a zda případně žalobkyně na vzniku škody měla rovněž určitý podíl viny. S ohledem na závěry znaleckého posudku Ing. Tomáše Moláčka ze dne 26. 7. 2015 soud uzavřel, že plně odpovědným subjektem za vznik škody je žalovaná. Znalec výslovně konstatoval, že vznik škody byl důsledkem nezabezpečení odtěženého svahu žalovanou v souvislosti s výstavbou jejího rodinného domu. Jednoznačné závěry znalce soud akceptoval. Je tedy zjevné, že žalovaná jednala v rozporu s citovaným ustanovením § 415 občanského zákoníku, když si nepočínala tak, aby jejím jednáním nebyla způsobena škoda jinému subjektu. Porušením této právní povinnosti tak vznikla škoda na majetku ve vlastnictví žalobkyně, jak má na mysli ustanovení § 420 občanského zákoníku. Při hodnocení, zda žalobkyně sama nesla na vzniku škody určitý díl viny, soud rovněž vycházel z již zmíněného znaleckého posudku a tuto eventualitu vyloučil. Znalec totiž jasně, konstatoval, že aby ke škodě nedošlo, musely by být základy plotu ve vlastnictví žalobkyně založeny ve stejné hloubce, jako základy rodinného domu, který stavěla žalovaná. To by však znamenalo založit stavbu plotu ve hloubce zhruba 2 m, což po žalobkyni není možné objektivně požadovat, navíc v situaci, kdy stavba plotu ve vlastnictví žalobkyně vznikla dříve, než vznikla stavba rodinného domu žalované. Znalec rovněž konstatoval, že žalobkyni nelze vyčítat ani to, že stavba plotu nebyla založena v hloubce 80 cm, když tento fakt mohl mít vliv pouze na vznik případných prasklin ve stavbě plotu, nikoliv však na jeho částečné zřícení. Menší hloubka založení stavby plotu způsobila pouze vady estetické, nikoliv však fatální. Spoluzavinění žalobkyně je tak zcela vyloučeno.

V závěrečné fázi se pak soud zabýval výší vzniklé škody a vycházel z dikce ustanovení § 442 odst. 1 občanského zákoníku, které škodou definuje tak, že se musí jednat o skutečnou škodu, tedy to, o co se zmenšila hodnota majetku poškozeného subjektu s přihlédnutím k nákladům nutným na uvedení věci do původního stavu. Zde soud vycházel ze dvou důkazů, které v řízení byly provedeny, a to ze znaleckého posudku Jiřího Melicha ze dne 16. 6. 2014 a Ing. Tomáše Moláčka ze dne 9. 5. 2016.

Prvně jmenovaný znalec vyčíslil náklady na uvedení věci v předešlý stav na částku 58.360,- Kč, druhý znalec na částku 57.174,- Kč. Pro soud bylo rozhodující konstatování znalce Ing. Moláčka ve zde citovaném posudku ze dne 9. 5. 2016, kde znalec pod bodem B/2 uvedl, že do rozpočtu prací nutných na vybudování původního plotu v původním rozsahu

použil položkový rozpočet, dle kterého byla cena prací stanovena na 61.300,- Kč, avšak s ohledem na stáří plotu byla cena korigována na výsledných 57.174,- Kč. Tato částka představuje skutečně vzniklou škodu, tedy vyčísluje, o kolik poklesla hodnota majetku ve vlastnictví žalobkyně, když zároveň zohledňuje náklady potřebné na uvedení věci v předešlý stav, tedy zásadně pouze na opravu poškozené části plotu. Toto konstatování není nikterak v rozporu nejen se znaleckým úkolem vymezeným v usnesení soudu č.j. 13 C 68/211-269 ze dne 9.2.2016, ale ani se závěrem znalce. Úkolem znalce bylo nestanovovat náklady nutné na výstavbu nového plotu, neboť taková potřeba neexistovala a neexistuje. Úkolem bylo pouze stanovit náklady nutné na opravu a tento úkol znalec splnil.

Při posuzování věci soud nemohl vycházet z původního znaleckého posudku Ing. Moláčka ze dne 26. 7. 2015, ve kterém znalec vyčísлил náklady na uvedení věci v předešlý stav na částku 216.760,- Kč, když sám znalec výslovně uvedl, že počítal s výstavbou nového zděného plotu v délce 15 m. Provedení takových prací by však neodpovídala realitě, zejména vyčíslení hodnoty těchto prací by neodpovídalo výši škody, která žalobkyni skutečně vznikla, jak má na mysli již citované ustanovení § 442 odst. 1 občanského zákoníku. Má-li totiž dojít pouze k úhradě skutečné škody, je nutné vycházet z nákladů, které by bylo třeba vynaložit na uvedení věci do původního stavu, tedy pouze na opravu plotu, nikoliv na vybudování plotu nového v rozsahu, ve kterém nebyl činností žalované poškozen. Pokud by soud přiznal žalobkyni právo na náhradu škody v rozsahu, v jakém uvažoval znalec v původním posudku ze dne 26. 7. 2015, zcela jednoznačně by překročil zákonem stanovené meze, neboť by žalobkyni přisoudil více, než na co by měla nárok. S ohledem na znalecká zkoumání je totiž možné uzavřít, že žalobkyni nevznikla škoda v rozsahu předpokládaném ve znaleckém posudku ze dne 26. 7. 2015, ale naopak škoda zmíněná ve znaleckém posudku ze dne 9. 5. 2016, ve kterém jsou vyčísleny reálné náklady na opravu plotu v rozsahu jeho skutečného poškození. Tyto závěry soudu lze nepochybně aplikovat i na znalecký posudek Ing. Berana, který si nechala zpracovat žalobkyně, ze kterých se podává, že znalec nepočítal pouze s náklady nutnými na uvedení věci v předešlý stav, ale i s provedením dalších rozsáhlých a finančně náročných činností, jež bezprostředně nesouvisely s nastalou situací. I tento znalec primárně předpokládal v zásadě destrukci zbylých částí poškozeného plotu a vybudování plotu nového, nikoliv pouze opravou poškozené části plotu. Takový postup však dle názoru soudu není možný.

Pokud tedy soud při hodnocení věci vycházel z toho, o kolik se zmenšila hodnota majetku ve vlastnictví žalobkyně a zároveň jaké náklady je třeba vynaložit na opravu skutečně poškozené části plotu, musel zohlednit závěry znaleckých posudků Jiřího Melicha a Ing. Tomáše Moláčka ze dne 9. 5. 2016 a v takové situaci žalobkyni přiznal právo na zaplacení částky 57.174,- Kč. Jak bylo konstatováno výše, tato částka reprezentuje skutečně vzniklou škodu na majetku ve vlastnictví žalobkyně. Pro úplnost soud dodává, že pro rozhodnutí vycházel – pokud se výše škody týká - z posudku Ing. Moláčka, nikoli z posudku Jiřího Melicha, a to zásadně proto, že prvně jmenovaný znalec byl jmenován soudem, což bylo z hlediska objektivitě posouzení věci rozhodující.

Zároveň se soud zabýval otázkou, zda je důvodný požadavek žalobkyně na zaplacení příslušenství a dospěl k závěru, že tomu tak je. V průběhu celého řízení nebylo mezi účastníky sporu o tom, že žalovaná žalobkyni žádnou škodu dosud neuhradila, a pokud soud dospěl k závěru, že škoda skutečně vznikla a žalovaná za její vznik nese zodpovědnost, je evidentní, že se s náhradou škody žalovaná dostala do prodlení.

Na rozdíl od názoru žalobkyně má soud za to, že počátek prodlení nenastal dne 9. 2. 2012, tedy v den, kdy žalobkyně své nároky proti žalované poprvé uplatnila v rámci řízení vedeného před zdejším soudem pod sp.zn. 13 C 64/2011 (tyto nároky byly soudem vyloučeny k samostatnému projednání), ale až den 28. 3. 2012. Tento svůj názor soud opírá o fakt, že žalobkyně své nároky vůči žalované v jiném řízení vedeném před zdejším soudem uplatnila, nikoliv již dne 9. 2. 2012, ale postupně v několika svých podáních, když to poslední je datováno až dnem 22. 3. 2012. Všechna podání žalobkyně byla v rámci řízení vedeného pod sp.zn. 13 C 64/2011 doručena žalované dne 27. 3. 2012 a dle názoru soudu se žalovaná o všech nárocích žalobkyně teprve tímto dnem dozvěděla. Až dnem následujícím se proto žalovaná dostala do prodlení s úhradou žalobkyní uplatněných nároků. Proto soud žalobkyni přiznal právo na zaplacení příslušenství z částky 57.174,- Kč až ode dne 28. 3. 2012.

Jestliže soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že ze strany žalované byla žalobkyni způsobena škoda ve výši 57.174,- Kč, avšak žalobkyně proti žalované uplatnila nárok na náhradu škody v celkové výši 518.000,- Kč, pak soudu nezbylo, než v rozdílu žalobu zamítnout, neboť žalobkyně neunesla v tomto směru důkazní břemeno. Žádný z důkazů, který byl v průběhu řízení proveden, nepodporuje tvrzení žalobkyně, že by jí ze strany žalované byla způsobena škoda v celkové výši 518.000,- Kč. Žalobkyně tedy neunesla důkazní břemeno v rozsahu 460.826,- Kč, když zároveň byla ze strany soudu poučena v návaznosti na ustanovení § 118a odst. 3 o.s.ř. o povinnosti důkazní a upozorněna na to, že pokud důkazní břemeno neunesla, vystavuje se nebezpečí neúspěchu ve sporu. Tato situace nastala. V části, kde žalobkyně požadovala zaplacení částky 460.826,- Kč, považuje soud žalobou uplatněný nárok za nedůvodný, a proto v tomto rozsahu žalobu zamítl. Nebyl-li požadavek žalobkyně v částce 460.826,- Kč soudem posouzen jako oprávněný, nemohl být oprávněný ani její požadavek na zaplacení příslušenství z této částky, když závazek k úhradě příslušenství je zásadně závazkem akcesorickým a musí sledovat osud závazku hlavního. Proto soud nemohl žalobkyni přiznat nárok na zaplacení příslušenství ode dne 28. 3. 2012 ze zde citované částky, ale ani nárok na zaplacení příslušenství z částky 518.000,- Kč za dobu od 9. 2. 2012 do 27. 3. 2012. Tento postup soudu je odůvodněn tím, že soud, jak uvedeno výše, dospěl k závěru, že žalovaná se nedostala do prodlení s úhradou pohledávky žalobkyně již dne 9. 2. 2012, ale až dne 28. 3. 2012. Dosud uvedenému odpovídá výrok III. rozsudku.

Výrokem IV. soud zamítl požadavek žalobkyně na uložení povinnosti žalované vystavět na parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] podpůrnou zajeď, a to jednoduše proto, že žalovaná již není vlastníkem zmíněné nemovitosti. V průběhu řízení bylo jednoznačně prokázáno, že vlastníkem této parcely je jiný subjekt, který nemovitost získal v dražbě a který zároveň není účastníkem tohoto řízení. Jestliže žalovaná není vlastníkem parcely, na které by měla postavit podpůrnou zajeď, lze si jen stěží představit, že by tato povinnost mohla být ze strany soudu žalované uložena. V této části předmětu řízení proto žalovaná již není pasivně legitimovaným subjektem a žaloba proto nemohla být důvodná.

O nákladech řízení ve vztahu mezi jeho účastníky soud rozhodl tak, že žalované, která byla ve věci v drtivé části úspěšná, právo na jejich náhradu nepřiznal. Soud zde aplikoval ustanovení § 150 o.s.ř., když dospěl k závěru, že tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele pro tento postup. Ty soud shledal v jednání žalované, která poměrně značnou dobu žalobkyni ujišťovala, že škodu na jejím majetku sama odstraní, avšak sliby nikdy nesplnila. Tato skutečnost je zřejmá zejména ze spisu zdejšího soudu sp.zn. 13 C 64/2011. Byla to tedy žalovaná, kdo svým jednáním soudní spor vyvolal a soud by považoval za nespravedlivé, pokud by ještě navíc byla žalobkyně nucena žalované nahradit náklady řízení. To vše v situaci, kdy rozhodnutí soudu do značné míry záviselo na znaleckém zkoumání. Není vinou

žalobkyně, že znalec posoudil výši škody diametrálně odlišně, než jak učinila sama žalobkyně, která navíc vycházela z mylných informací. Jí oslovený znalec totiž vycházel z toho, že bude nutné vybudovat celý plot znovu, avšak tato potřeba nebyla nejen důvodná, ale zejména nekorespondovala se skutečnou škodou, která byla žalobkyni ze strany žalované způsobena. Za této situace proto soud žalované právo na náhradu nákladů řízení odepřel.

Výrokem VI. soud rozhodl tak, že o nákladech státu, které jsou představovány znalečným, bude rozhodnuto samostatným usnesením, neboť veškeré náklady nebyly dosud znalci přiznány a vyplaceny.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze, se sídlem nám. Kinských 5, Praha 5, prostřednictvím Okresního soudu v Berouně.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, lze podat návrh na výkon rozhodnutí.

V Berouně dne 1. února 2017

JUDr. Tomáš Štindl, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Lucie Skálová